

ŽIVOTOPIS - Borisa Kučerová

Paní Borisa Kučerová, rozená Trávníčková, se narodila 10. května 1933 v Litovli. Období první republiky měla ráda, lidé byli laskaví a vlídní.

Když začala druhá světová válka, nastoupila do první třídy. Místo obrazu prezidenta se ve třídách začaly věšet podobizny Adolfa Hitlera.

Ve třídě se skamarádila s židovskou dívkou Alicí Festovou. Jednou dala maminka předělové lístky na textil paní Festové, mamince od malé Alice, aby jí koupila šaty v Olomouci. Gestapo však tyto lístky při prohlídce u Festů našlo, a tak vtrhlo i do domu Trávníčkových. Mamince se to naštěstí podařilo vysvětlit tím, že si s lístky hrály děti.

V Litovli žily asi tři židovské rodiny, později v roce 1942 byly odvezeny do koncentračního tábora. Alicina rodina se tak dostala do Terezína, tam krátce poté paní Festová zemřela. Alice a její otec zemřeli později v koncentračním táboře Auschwitz.

Paní Borisa měla také nejlepší kamarádku Jindru, se kterou pak prožívala celou válku.

Během války se do místního chudobince nastěhovala velká německá rodina. Měli asi 7 dětí. Mezi českými a německými dětmi prý probíhala válka, házeli po sobě jablka.

Ke konci války se u rodiny paní Borisy ubytovali němečtí vojáci. V okolí Litovle se začínali objevovat takzvaní partyzáni, kteří tam kradli a později vyvraždili v Javoříčku německou rodinu. Na to Němci zareagovali vypálením Javoříčka.

Když se blížila Rudá armáda, Němci pronesli: „My víme, že nás nemáte rádi, ale počkejte, až přijdou Rusi“. Když přišla Rudá armáda do Litovle, vojáci měli špinavé a potrhané uniformy. Otec je šel přivítat s otevřenou náručí, ale vrátil se zklamaný a bez hodinek.

Krátce po válce byl zabaven podnik německému zaměstnavateli, kde pracoval její otec, a rodina tak přišla o domov, protože jejich byt byl služební. Museli si hledat nové bydlení, ale nastal problém, protože v Litovli bylo těžké najít nový domov. Záchrana byla, že v pohraničí byly volné domy po vystěhovaných Němcích. Aby dostali bydlení, musela začít maminka pracovat. Našla si práci v Šumperku jako uklízečka. Po

nějaké době rodina paní Borisy dostala konečně přidělený byt, ale háček byl, že v něm ještě bydleli Řekové. Jediné volné místo, kde by mohla rodina zatím být, byla půda, malý půdní byt, jedna malá místnost s nábytkem po Němcích. Svůj nábytek museli tedy nějakou dobu nechat stát na zahradě přikrytý plachtou, než se mohli do přiděleného bytu nastěhovat.

Domy se začaly po nějaké době vykrádat, bylo to velmi divoké období.

Když nastala doba komunismu, paní Borisa to nesla špatně. Její strýc byl věrný komunist a přesvědčil maminku paní Borisy, aby také vstoupila do strany. A tím se všechno změnilo. Maminka začala chodit na schůze jako hrdá komunistka. Paní Borisa ale odmítala přestat chodit do kostela a s maminkou si přestala rozumět.

V 17 letech tak odešla z domu a dál se o sebe starala sama. Studovala na zdravotní sestru, žila v Olomouci a pracovala na transfuzní stanici. Měla tam dobrou kamarádku Dagmar, bydlely spolu na ubytovně pro zdravotníky.

Brzy však dostala předvolání na ředitelství, kde jí rozmlouvali přátelství s touto kamarádkou, protože pocházela z podnikatelské rodiny. Řekla, že se bude kamarádit, s kým chce. Do 14 dnů dostala za trest umístěnku do Ostravy, kamarádku přesunuli do severních Čech. Nechtěla ji opustit, ale musela. V Ostravě se paní Borisa za nějaký čas vdala, narodili se jí tři synové a žila tam až do konce svého pracovního života.

V srpnu 1968 jela na noční službu, svého malého syna měla s sebou. Když přijely tanky, zavolala jí to sestra do práce. V nemocnici tomu nemohl nikdo uvěřit, tak otevřeli okno dokořán a před nimi na ulici stál tank, který otočil hlaveň přímo na ně. Rychle se schovali a celou noc pak řešili, co se bude dít.

Nejmladší syn Dušan prý nedokázal držet jazyk za zuby, proto měl také plno problémů. Chodil na gymnázium a vymyslel si, že ještě před maturitou chce emigrovat do Kanady. Paní Kučerová si myslela, že je to nereálné, ale pak se naskytl zájezd do Jugoslávie s jednodenním výletem do kapitalistické Itálie. Byl to však problém, protože Dušan měl pas pouze do východních zemí. Naštěstí měl jeho dobrý kamarád otce,

řádného vysoce postaveného komunistu, a ten si požádal o pas do západních zemí. Dušan pak v pase svého kamaráda přepsal jméno. Paní Kučerová se s Dušanem rozloučila a myslela si, že ho vidí naposledy. Po osmi dnech jí zavola z Rakouska, že celý plán vyšel.

V roce 1989, když byla sametová revoluce, měla paní Kučerová obavy. Bála se, že to bude stejné jako v 68. roce. Doba komunismu však opravdu skončila a paní Kučerová se opět shledala se svým synem Dušanem.

Nyní paní Kučerová žije spokojený život se svým mužem v chalupě v Bukovicích u Velkých Losin.